

החלטת האומות המאוחדות על הקמת המדינה העברית (תכנית חלוקה)

29 בנובמבר 1947

האספה הכללית שנתכנסה למושב מיוחד, לפי בקשתה של המעצמה המנדטורית, כדי להקים ועדה מיוחדת ולתת לה הוראות לעיין בבעיית עתידה של ממשלת א"י במושב רגיל שני; משהקימה ועדה מיוחדת ונתנה לה הוראות לחקור את כל השאלות הנוגעות לבעיית א"י ולהכין הצעות לפתרון הבעיה. ומשקיבלה ובחנה את הדו"ח של הוועדה המיוחדת, ובכלל זה כמה המלצות שנתקבלו פה אחד ותכנית חלוקה עם איחוד כלכלי שאושרו על ידי רוב חברי הוועדה המיוחדת. סבורה שהמצב הנוכחי בא"י הוא כזה שעלול הוא לפגוע ברווחה הכללית וביחסי הידידות שבין האומות; היא שמה את לבה להצגת המעצמה המנדטורית שיש בדעתה לסיים את פינוייה של א"י עד ל-1 באוגוסט 1948; וממליצה בזה בפני הממלכה המאוחדת, כמעצמה המנדטורית לא"י, ובפני כל שאר חברי או"מ, לקבל ולהוציא לפועל, בקשר לעתידה של ממשלת א"י, את תכנית החלוקה עם האיחוד הכלכלי, כפי שנקבע להלן; ומבקשת כי (א) מועצת הביטחון תנקוט את כל האמצעים הנחוצים, כפי שנקבעו בתכנית לשם הגשמתה. (ב) מועצת הביטחון תעיין, באם הנסיבות במשך תקופת-המעבר דורשים עיון כזה, אם המצב בא"י מהווה סכנת שלום. אם היא מחליטה שיש סכנה כזאת וכדי לקיים שלום ובטחון בינלאומיים, על מועצת הביטחון להשלים את ההרשאה של האספה הכללית, ע"י נקיטת אמצעים, על פי סעיפים 39 ו-41 של מגילת האו"מ, וליפות את כוחה של מועצת האו"מ. כפי שנקבע בהחלטתה, למלא בא"י את התפקידים שהוטלו עליה על ידי החלטה זו. (ג) מועצת הביטחון מחליטה בהתאם לסעיף 39 של מגילת האו"מ, שכל ניסיון לשנות בכוח את הסיודור שתוכן ע"י ההחלטה מהווה סכנה לשלום, הפרת שלום או פעולה תוקפנית. (ד) מועצת הנאמנות צריכה לקבל ידיעות על האחריות המוטלת בקשר לזה כפי שנקבעה בתכנית זו. היא פונה לתושבי א"י לעשות צעדים, כפי שימצאו לנכונים מצדם, להגשמת התכנית. מבקשת את כל הממשלות ואת כל העמים להימנע מכל פעולה העלולה לפגוע או לעכב בעד הוצאתן לפועל של ההמלצות הללו. ומרשה למזכיר-הכללי לאשר את ההוצאות בעד נסיעתם ומחיתם של חברי הוועדה, שנזכרה בחלק א', פרשה ב', סעיף 1 דלהלן, על בסיס כזה ובצורה כזאת, כפי שימצא לנכון וכמתאימים ביותר במסיבות, ולספק לוועדה את חבר העובדים להגשמת התפקידים, שהוטלו על הוועדה על ידי האספה הכללית.

תכנית חלוקה ואיחוד כלכלי

חלק ראשון: החוקה בעתיד וממשלת ארץ-ישראל

א. סיום המנדט, חלוקה ועצמאות

1. המנדט לארץ ישראל יסתיים במהירות האפשרית, על כל פנים לא יאוחר מה - 1 באוגוסט 1948.
2. כוחותיה המזוינים של מעצמת-המנדט יוצאו בהדרגה מארץ ישראל, הוצאתם של אלו תושלם במהירות האפשרית, על כל פנים לא יאוחר מה-1 באוגוסט 1948. המעצמה המנדטורית תודיע לוועדה, בהקדם עד כמה שאפשר, על דעתה לסיים את המנדט ולפנות כל שטח ושטח מא"י. המעצמה המנדטורית תעשה כמיטב יכולתה להבטיח, ששטח הנמצא בטריטוריה של המדינה היהודית, ובכלל זה נמל-ים ועורף (הינטרלנד) מספיק למתן אפשרויות לעליה ממשית, יפוננו בהקדם האפשרי, על כל פנים לא יאוחר מה-1 בפברואר, 1948.
3. המדינות העצמאיות, הערבית והיהודית, והמשטר הבינלאומי המיוחד לעיר ירושלים, כפי שמצוין בחלק שלישי של תכנית זו, יוקמו חודשיים לאחר שיושלם פינויים של הכוחות המזוינים של המעצמה המנדטורית ועל כל פנים לא יאוחר מה-1 באוקטובר, 1948. הגבולות של המדינה הערבית, המדינה היהודית והעיר ירושלים יהיו כפי שהם מתוארים בחלק השני והשלישי דלהלן.
4. התקופה שבין קבלת ההמלצות על ידי האספה הכללית בנוגע לבעיית ארץ-ישראל לבין הקמת המדינות הערבית והיהודית תהיה תקופת מעבר.

ב. הצעדים על סף העצמאות

1. תוקם ועדה המורכבת מנציג אחד מכל חמש מדינות חברות. החברים המיוצגים בועדה ייבחרו באספה הכללית על פי בסיס רחב עד כמה שאפשר מבחינה גיאוגרפית ומבחינות אחרות.
2. האדמיניסטרציה של ארץ-ישראל תימסר בהדרגה, במידה שהמעצמה המנדטורית תוציא את כוחותיה המזוינים, לידי הועדה שתפעל בהתאם להמלצות האספה הכללית ובהדרכת מועצת הביטחון. המעצמה המנדטורית תתאם, עד כמה שאפשר, את תכניותיה להוצאת הצבא לתכניות הועדה, שתיטול לידה ותנהל את השטחים שפוננו.
- לשם מילוי חובה אדמיניסטרטיבית זו תהיה לוועדה הסמכות לתקן תקנות ולנקוט אמצעים, כפי שיהיה צורך.
- המעצמה המנדטורית לא תעשה כל פעולה למנוע, להפריע או לעכב את הגשתם על ידי הועדה של האמצעים שהומלץ עליהם על ידי האספה הכללית.
3. כשתגיע הועדה לארץ תחל לעשות את הצעדים לקביעת גבולות המדינה הערבית, המדינה היהודית והעיר ירושלים, בהתאם לקווים הכלליים של המלצות האספה הכללית בעניין חלוקת ארץ-ישראל. אף על פי כן, יתוקנו הגבולות כפי שתוארו בחלק שני של תכנית זו, בצורה כזאת ששטחי כפרים לא יחולקו בדרך כלל על פי גבולות המדינה אלא אם כן יש נימוקים מכריעים המצריכים חלוקה כזאת.
4. לאחר התייעצות עם המפלגות הדמוקרטיות ושאר ארגונים ציבוריים של המדינות הערבית והיהודית תבחר הועדה ותקים במהירות האפשרית בכל מדינה מועצת ממשלה זמנית. פעולותיהן של מועצות-הממשלה הזמניות של הערבים והיהודים ייעשו בהדרכתה הכללית של הועדה.
- אם עד ה-1 באפריל 1948, לא תוכל להיבחר מועצת ממשלה זמנית לכל אחת משתי המדינות, או באם תיבחר, לא תוכל להוציא לפועל את תפקידה, תמסור הועדה עובדה זו למועצת הביטחון לשם נקיטת פעולה בנידון למדינה, כפי שמועצת הביטחון תמצא לנכון, וכן תמסור את העובדה למזכיר-הכללי, כדי שיוודיע על כך לחברי האו"ם.
5. בשים לב להוראות ההמלצות הללו תהיה במשך תקופת המעבר, למועצות-הממשלה הזמניות הסמכות המלאה בשטחים שתחת פיקוחן, ובכלל זה סמכות על ענייני עליה ותקנות קרקע.

6. מועצת הממשלה הזמנית של כל מדינה, הפועלת על פי הוראות הועדה, תקבל באורח פרוגרסיבי מידי הועדה אחריות מלאה לאדמיניסטרציה של אותה מדינה בתקופה שבין סיום המנדט והקמת עצמאותה של המדינה.
7. הועדה תיתן הוראות למועצות הממשלה הזמניות של המדינות, הערבית והיהודית, לאחר הקמתן, להתחיל בהקמת מנגנוני שלטון, מרכזיים ומקומיים.
8. מועצת הממשלה הזמנית של כל מדינה תגייס, תוך הזמן הקצר ביותר, מיליציה מזוינת מבין תושבי אותה המדינה, במספר מספיק לקיום הסדר הפנימי ולמניעת סכסוכי-גבולות.
- מיליציה מזוינת זו בכל מדינה, תהיה נתונה, לצורכי פעולה, לפיקוד קצינים יהודים או ערבים הגרים באותה מדינה, אבל הפיקוח המדיני והצבאי הכללי, ובכלל זה בחירת המפקדה הראשית של המיליציה, יהיה בידי הועדה.
9. מועצת הממשלה הזמנית של כל מדינה תקיים, לא יאוחר משני חודשים אחר הסתלקותם של הכוחות המזוינים של המעצמה המנדטורית, בחירות לאסיפה מכוננת, שייערכו על יסודות דמוקרטיים.
- תקנות הבחירות בכל מדינה ייערכו על ידי מועצת הממשלה הזמנית ויאושרו על ידי הועדה. בוחרים בעלי-זכות בחירה בכל מדינה יהיו אנשים מגיל 18 ומעלה, כדלקמן: (א) אזרחים ארצישראליים הגרים באותה מדינה (וב ערבים או יהודים הגרים במדינה, אף כי אינם נתינים ארצישראליים, שחתמו לפני הבחירות על הועדה שיש ברצונם להיות נתיני אותה מדינה.
- ערבים ויהודים, הגרים בעיר ירושלים שחתמו על הודעה בדבר רצונם להיות אזרחים, ערבי המדינה הערבית ויהודי המדינה היהודית, יהיו זכאים לבחור כל אחד במדינתו, היהודית או הערבית.
- נשים יהיו רשאיות לבחור ולהיבחר לאסיפות המכוננות.
- במשך תקופת המעבר שום יהודי לא יורשה לקבוע את מקום מגוריו בשטח המדינה הערבית המוצעת, ושום ערבי לא יורשה לקבוע את מקום מגוריו בשטח המדינה היהודית המוצעת, אלא אם כן לפי רשות מיוחדת מאת הועדה.
10. האסיפה המכוננת של כל מדינה תעבד קונסטיטוציה דמוקרטית למדינתה ותבחר ממשלה זמנית במקום מועצת הממשלה הזמנית, שהוקמה על ידי הועדה, הקונסטיטוציות של המדינות יכללו את הפרקים אחד ושניים של ההצהרה, כפי שהובאה בחלק ג' להלן ויכללו בין השאר הוראות כדלקמן:
- (א) להקים בכל מדינה מוסד מחוקק, נבחר בבחירות כלליות וחשאיות על יסוד נציגות פרופורציונלית, וכן מוסד מוציא לפועל האחראי לפני בית המחוקקים.
- (ב) ליישב את כל הסכסוכים הבינלאומיים, שבהם עלולה המדינה להיות מסובכת, באמצעי שלום, באופן שלום, ביטחון וצדק בינלאומיים לא יועמדו בסכנה.
- (ג) לקבל את התחייבות המדינה להימנע ביחסיה הבינלאומיים מאיומים או משימוש בכוח נגד השלמות הטריטוריאלית או העצמאות הפוליטית של כל מדינה, או מנהוג בכל אופן אחר, שאינו מתאים למטרות האו"ם.
- (ד) לתת ערובה לזכויות שוות לכל איש, ללא הפליה בעניינים אזרחיים, מדיניים, כלכליים ודתיים, להנאה מזכויות אנוש וחירויות יסוד, כגון חופש הדת, השפה, הדיבור והפרסום, חינוך, אספה והתאגדות.
- (ה) לשמור על חופש המעבר והביקור לגבי כל התושבים והאזרחים של המדינה האחרת בארץ-ישראל ושל העיר ירושלים, פרט לנימוקים של ביטחון לאומי, בתנאי שכל מדינה תפקח על המגורים בתוך גבולותיה.
11. הועדה תמנה ועדה כלכלית מכינה, בת שלושה חברים, שתעשה כל סידור שהוא בגדר האפשרות לשם שיתוף-פעולה כלכלי, במטרה להקים, בכל ההקדם מבחינה מעשית, את האיחוד הכלכלי והמועצה הכלכלית המשותפת, כפי שנקבע בחלק ד' דלהלן.
12. במשך התקופה, שבין קבלת ההמלצות בשאלת ארץ-ישראל על ידי האספה הכללית

לבין סיום המנדט, תקיים ממשלת המנדט אחריות מלאה לאדמיניסטרציה בשטחים שמהם לא הוציאה את כוחותיה המזוינים. הועדה תעזור למעצמה המנדטורית בהגשמת התפקידים הללו. באותו אופן תשתף המעצמה המנדטורית פעולה עם הועדה במילוי תפקידיה.

13. בשביל להבטיח המשכת התפקיד של השירותים האדמיניסטרטיביים ושבשעת הוצאת הכוחות המזוינים של המעצמה המנדטורית תימצא כל האדמיניסטרציה בידי המועצות הזמניות והמועצה הכלכלית המשותפת, הפועלות בפיקוח הועדה, תועבר באורח פרוגרסיבי, מידי המעצמה המנדטורית לידי הועדה, האחריות לכל תפקידי המדינה, ובכלל זה קיום החוק והסדר בשטחים שמהם הוצאו כוחותיה של מעצמת המנדט.

14. הועדה תנהג בפעולותיה בהתאם להמלצות האספה הכללית ובהתאם להוראות, שמועצת הביטחון תמצא לנכון לפרסמן. האמצעים שיינקטו על ידי הועדה, במסגרת ההמלצות של האסיפה הכללית, ייכנסו מיד לתקפם, אלא אם כן קיבלה הועדה קודם לכן הוראות בניגוד לכך, ממועצת הביטחון.

הועדה תגיש למועצת הביטחון דינים וחשבונות חדשים, ולפעמים תכופים יותר, אם יהיה צורך בכך, על מהלך ההתקדמות.

15. הועדה תגיש את הדו"ח הסופי שלה בעת ובעונה אחת למושב הרגיל הבא של האסיפה הכללית ולמועצת הביטחון.

ג. הצהרה

הממשלה הזמנית של כל מדינה מוצעת תמסור לפני העצמאות הצהרה לאו"מ. היא תכיל, בין השאר את הסעיפים דלקמן:

הוראה כללית

התנאים הכלולים בהצהרה נחשבים כחוקים יסודיים של המדינה ושום חוק, תקנה או פעולה רשמית לא יסתרו תנאים אלו, ולא יפגעו בהם, ושום חוק, תקנה או פעולה רשמית לא יהיה לו תוקף יותר מאשר להם.

פרק 1.

מקומות קדושים, בנינים ומקומות דתיים וכו'

1. הזכויות הקיימות בנידון מקומות קדושים או בנינים דתיים לא יבוטלו ולא ייפגעו.

2. עד כמה שהדבר נוגע למקומות קדושים, יובטחו חופש הכניסה, ביקור או מעבר בהתאם לזכויות הקיימות, לגבי כל התושבים או האזרחים של המדינה האחרת או של העיר ירושלים, וכן לגבי זרים, ללא הפליה לגבי לאומיותם, בשים לב לדרישות הביטחון הלאומי, הסדר והנימוס הציבוריים.

3. מקומות קדושים ובנינים ומקומות דתיים יישמרו. לא תורשה שום פעולה שתוכל באיזה אופן שהוא לפגום בצביונם המקודש. אם ייראה לממשלה בזמן מן הזמנים שמקום קדוש או בנין דתי פלוני טעון תיקון דחוף, תדרוש הממשלה מהעדה או העדות הנוגעות בדבר להוציא לפועל תיקון זה. הממשלה עצמה תוכל לעשות את התיקונים על חשבון העדה או העדות הנוגעות בדבר אם הללו לא יעשו מאומה תוך זמן המתקבל על הדעת.

4. שום מסים לא ייגבו מכל מקומות קדושים, בנינים או מקומות דתיים, שהיו פטורים ממסים ביום הקמת המדינה.

בהטלת מסים כאלה לא ייעשה שום שינוי שיוכל להפלות בין הבעלים או בעלי-החזקה של המקומות הקדושים, בנינים או מקומות דתיים, או שישים את הבעלים או בעלי-החזקה הללו במצב פחות נוח בנידון הטלת מסים כללית, מזו שהיתה קיימת בזמן קבלת המלצותיה של האסיפה הכללית.

5. מושל העיר ירושלים, תהיה לו הזכות להחליט אם הוראות הקונסטיטוציה של המדינה בנידון מקומות קדושים, בנינים או מקומות דתיים, והזכויות בתוך

גבולותיה של המדינה, מקיימות אותם או מכבדות אותם כהלכה, ולהחליט החלטות על יסוד הזכויות הקיימות, במקרי סכסוכים העלולים להתעורר בין העדות הדתיות השונות או המנהגים של עדה דתית בנוגע למקומות ובנינים כאלה. הוא יקבל שיתוף-פעולה מלא וזכויות וחסינויות כאלה, כפי שיהיו דרושים למילוי תפקידיו במדינה.

פרק 2.

זכויות דתיות וזכויות מיעוטים

1. חופש המצפון וחופש הפולחן בכל צורה שהיא, יובטחו לכל ויהיו מוגבלים רק מבחינת קיום הסדר הציבורי והמוסר.
2. שום הפליה, מכל סוג שהוא, לא תיעשה בין התושבים מטעמי גזע, דת, שפה או מין.
3. כל איש בתחום השיפוט של המדינה יהיה זכאי להגנה שווה מצד החוק.
4. חוק המשפחה והמעמד האישי של המיעוטים השונים והאינטרסים הדתיים שלהם, ובכלל זה הקדשות, יכובדו.
5. חוץ ממה שיהא דרוש לקיום הסדר הציבורי וממשל יעיל, לא ייעשה דבר שיפריע את פעולותיהם של מוסדות דת או צדקה של כל דת שהיא או שיפלה לרעה כל נציג או חבר של מוסדות אלו בגלל דתו או לאומיותו.
6. הממשלה תבטיח חינוך עממי ותיכוני מספיק למיעוטים הערבים והיהודים, לכל אחד בשפתו ובהתאם למסורת תרבותו.
- הזכות של כל מיעוט לקיים את בתי הספר שלו לחינוך בנוי בשפתו, במלאו אחר הדרישות החינוכיות הכלליות כפי שיקבעו על ידי המדינה, לא תישלל או תיפגע. מוסדות חינוך זרים ימשיכו בפעולותיהם על יסוד הזכויות הקיימות.
7. שום איסור לא יוטל על השימוש החופשי של כל אזרח המדינה בכל שפה שהיא בשיחות פרטיות, במסחר, או באסיפות פומביות (התנאי דלקמן יתוסף להצהרה לגבי המדינה היהודית: במדינה היהודית יינתנו הקלות מספיקות לאזרחים דוברי ערבית לשימוש בלשונם, בעל-פה או בכתב, בבית המחוקקים, בבתי-הדין או בשלטון).
8. שום החרמת קרקעות השייכות לערבי במדינה היהודית (בהצהרה הנוגעת למדינה הערבית המילים "על ידי ערבי במדינה היהודית" תושמטנה ובמקומן יבואו המילים "על ידי יהודי במדינה הערבית") לא תורשה חוץ מאשר למטרות ציבוריות. בכל מקרי החרמה פיצויים מלאים כפי שייקבעו על ידי בית-הדין העליון ישולמו לפני ההפקעה.

פרק 3.

אזרחות, הסכמים בינלאומיים והתחייבויות כספיות

1. אזרחות

אזרחים ארצישראליים הגרים בא"י מחוץ לעיר ירושלים, וכן ערבים ויהודים, שאינם אזרחים ארצישראליים, הגרים בא"י מחוץ לעיר ירושלים, יהיו, עם הכרת העצמאות, אזרחי המדינה, שבה הם מתגוררים ויהנו מזכויות אזרחיות ומדיניות מלאות. לאנשים בגיל 18 ומעלה תהיה הזכות לקבל, תוך שנה מיום הכרת העצמאות של המדינה שבה הם מתגוררים, את האזרחות של המדינה השנייה, בתנאי ששום ערבי המתגורר במדינה הערבית המוצעת לא תהיה לו הזכות לבחור אזרחות של המדינה היהודית המוצעת, ושום יהודי המתגורר במדינה היהודית המוצעת לא תהיה לו הזכות לבחור את האזרחות במדינה הערבית המוצעת. זכות הבחירה הזאת תקיף גם את הנשים והילדים, בני פחות משמונה עשרה שנה, של אותם האנשים שהשתמשו בזכות הזאת.

ערבים המתגוררים באזור המדינה היהודית המוצעת ויהודים המתגוררים באזור המדינה הערבית המוצעת שחתמו על הודעה בדבר רצונם לבחור את אזרחות המדינה השנייה, יהיו זכאים לבחור בבחירות למועצה הנבחרת של אותה המדינה, אבל לא

בבחירות למועצה הנבחרת של המדינה שבה הם מתגוררים.

2. הסכמים בינלאומיים

- (א) כל ההסכמים והאמנות הבינלאומיים, הן הכלליים והן המיוחדים, שארץ ישראל נאותה להם, יהיו מחייבים את המדינה. אגב קיום זכות של הסתלקות, הכלולה בהסכמים ובאמנות כאלו, תכבד אותם המדינה ולתקופה כפי שנעשו.
- (ב) כל סכסוך בנוגע לאפשרות לקיים או להמשיך הסכמים ואמנות בינלאומיים שנחתמו על ידי מעצמת המנדט בשם א"י או שנצטרפה אליהם יובאו בפני בית-הדין הבינלאומי בהתאם להוראות תקנות בית-הדין.

3. התחייבויות כספיות

- (א) המדינה תכבד ותקיים כל התחייבות כספית מכל סוג שהוא שנתחייבה בהן המעצמה המנדטורית בשמה של א"י בתקופת המנדט והן יוכרו ע"י המדינה. הוראה זו כוללת את הזכות של העובדים הציבוריים לפנסיות, לפיצויים ולהענקות.
- (ב) יש למלא התחייבויות אלה ע"י השתתפות במועצה הכלכלית המשותפת לגבי אותן התחייבויות החלות על ארץ-ישראל בכללה, וגם לגבי אלו החלות בין המדינות.
- (ג) יוקם בית-דין לתביעות הקשור במועצה הכלכלית המשותפת והמורכב מחבר אחד הממונה ע"י האו"ם, נציג הממלכה המאוחדת ונציג אחד מהמדינה הנוגעת בדבר. כל סכסוך בין הממלכה המאוחדת והמדינה בנוגע לתביעות שלא הוכרו ע"י האחרונה יובאו בפני בית-הדין הנ"ל.
- (ד) זיכיונות מסחריים שניתנו לגבי כל חלק שהוא מארץ-ישראל לפני קבלת ההחלטה ע"י האסיפה הכללית של האו"ם יוסיפו להיות בני תוקף, כל אחד לפי התנאים שנקבעו, אלא אם כן תוקנו בהסכם בין בעל הזיכיון והמדינה.

4. פרק

הוראות שונות

1. הוראות פרקים 1 ו-2 של ההצהרה יובטחו ע"י האו"ם, ושום שינויים לא ייעשו בהם בלי הסכמה כללית של האו"ם. כל חבר באו"ם תהיה לו הזכות להביא לתשומת לב האסיפה הכללית כל סטייה או סכנת סטייה מתנאים אלה, והאסיפה הכללית תוכל אחר-כך להמליץ המלצות כפי שתמצא לנכון במסיבות אלה.
2. כל סכסוך הנוגע לקיומה או לביאורה של ההצהרה הזאת יובא, לפי דרישת אחד הצדדים בפני בית-הדין הבינלאומי, אלא אם כן הסכימו ביניהם הצדדים ליישב את הסכסוך בצורה אחרת.

ד. איחוד כלכלי ומעבר

1. המועצה הממשלתית הזמנית של כל מדינה תתחייב התחייבות בנידון האיחוד הכלכלי והמעבר. התחייבות זו תוכן ע"י הועדה כפי שנקבע בחלק ב', סעיף 1, שתשתמש במידה הגדולה ביותר בעצה ובשיתוף פעולה מצד ארגונים וגופים מייצגים מכל אחת משתי המדינות המוצעות. היא תכלול הוראות להקים איחוד כלכלי לא"י ולדאוג לעניינים אחרים בעלי ערך משותף. אם עד 1 לאפריל 1948 לא תכנסנה המועצות הממשלתיות הזמניות בעול התחייבות, תוצא ההתחייבות לפועל ע"י הועדה.

האיחוד הכלכלי של ארץ-ישראל

2. מטרת האיחוד הכלכלי של ארץ-ישראל יהיו:

(א) ברית מכס

(ב) שיטת מטבע משותפת עם שער חליפין זר אחיד

(ג) הפעלת רכבות, כבישים בין שתי המדינות, שירותי טלפון וטלגרף, ונמלים ונמלי-אוויר שיש להם קשר לסחר בינלאומי, לטובת האינטרס המשותף וללא הפלייה.

(ד) פיתוח כלכלי משותף, בייחוד בשדה השקאה, טיוב האדמה ושימור הקרקע.

- (ה) הכנסת מים וחשמל לשתי המדינות ולעיר ירושלים, ללא הפליה.
3. תוקם מועצה כלכלית משותפת שתהיה מורכבת משלושה נציגים מכל אחת משתי המדינות ומשלושה חברים זרים שימונו ע"י המועצה הכלכלית וסוציאלית של ארגון האומות המאוחדות. החברים הזרים ימונו תחילה לתקופה של שלוש שנים; הם יפעלו כיחידים ולא כנציגי מדינות.
4. תפקיד המועצה הכלכלית המשותפת יהיה להגשים במישרין או ע"י שליחים את האמצעים הדרושים למילוי המטרות של האיחוד הכלכלי. למועצה תינתנה כל הסמכויות של ארגון והנהלה הדרושים למילוי תפקידיה.
5. המדינות תתחייבנה להוציא לפועל את ההחלטות של המועצה הכלכלית המשותפת. החלטות המועצה יתקבלו ע"י רוב קולות.
6. במקרה שהמדינה לא תנקוט בפעולה הדרושה תוכל המועצה, אם יצביעו על כך ששה חברים, להחליט לעכב שיעור מתאים מאותו חלק הכנסת המכס, שלו זכאית המדינה על פי האיחוד הכלכלי. אם המדינה תמשיך באי שיתוף פעולה תוכל המועצה להחליט ברוב קולות פשוט על סנקציות נוספות דומות לאלה ובכלל זה השימוש בכספים שעוכבו כפי שיימצא לנכון.
7. אשר לפיתוח כלכלי, יהיו תפקידיה של המועצה לתכנן, לחקור ולעודד תכניות פיתוח משותפות, אבל היא לא תעשה תכניות כאלה אלא בהסכמת שתי המדינות והעיר ירושלים, במקרה שירושלים קשורה במישרין בתכנית הפיתוח.
8. אשר לשיטת המטבע המשותפת, יוצאו המטבעות בשתי המדינות ובעיר ירושלים ברשות המועצה הכלכלית המשותפת שתהיה הרשות היחידה להוצאת מטבעות והיא שתחליט על הרזרבה שיש לקיים כנגד המטבעות הללו.
9. עד כמה שהדבר מתאים ל-2 (ב) דלעיל, תוכל כל מדינה להפעיל את הבנק המרכזי שלה, לפקח על שיטת הכספים והאשראי שלה, ההכנסות וההוצאות במטבע זר, מתן רשיונות ייבוא, ותוכל לנהל פעולות כספיות בינלאומיות על יסוד האיומן והאשראי שלה. במשך שתי השנים הראשונות לאחר סיום המנדט תהיה הסמכות למועצה הכלכלית המשותפת לנקוט פעולות כאלה כפי הצורך כדי להבטיח זאת, במידה שירשו ההכנסות של המטבע הזר הכולל של שתי המדינות, ייצאו הסחורות והשירותים; ובתנאי שכל מדינה תנקוט אמצעים מתאימים לשמור על מקורות המטבע הזר שלה, תהיה לכל מדינה מטבע זר במידה מספקת להבטיח אספקת כמויות סחורות ייבוא ושירותים לשם תצרוכת בטריטוריה שלה, השוות לכמויות סחורות ושירותים כנ"ל שהשתמשו בהם באותה טריטוריה במשך שנים עשר החודשים שנסתיימו ב-31 בדצמבר, 1947.
10. כל סמכות כלכלית שלא ניתנה במפורש למועצה הכלכלית המשותפת תהיה שמורה בידי כל אחת מהמדינות הללו.
11. יהיה תעריף מכס משותף יחד עם חופש-מסחר גמור בין שתי המדינות, ובין שתי המדינות והעיר ירושלים.
12. רשימות המכס יוכנו ע"י ועדת המכס ותהיה מורכבת מנציגי כל אחת משתי המדינות במספר שווה ותוגש בפני המועצה הכלכלית המשותפת לאישור ברוב קולות. במקרה של אי-הסכמה בין חברי ועדת המכס תפשר המועצה הכלכלית המשותפת בין חילוקי הדעות. אם ועדת המכס לא תכין את הרשימה עד לתאריך שייקבע, תחליט המועצה הכלכלית המשותפת בדבר רשימת המכס.
13. העניינים דלקמן יהיו בגדר שיעבוד ראשון על הכנסות-מכס והכנסות אחרות של המועצה הכלכלית המשותפת:
- (א) הוצאות שרות המכס והפעלת השירותים המשותפים.
- (ב) ההוצאות האדמיניסטרטיביות של המועצה הכלכלית המשותפת.
- (ג) ההתחייבויות הכספיות של האדמיניסטרציה הארצישראלית המורכבת (1) מהחוב הציבורי הקיים עדיין; (2) תשלומי-זקנה הנפרעים כעת או שפירעונם יהיה בעתיד, בהתאם לתקנות ובמידה שנקבעה בסעיף ג של פרק 3 דלעיל.

14. משנתמלאו התחייבויות אלה במלואן יחולק עודף ההכנסה מהמכס ומשאר שירותים משותפים באופן דלקמן: לא למטה מ-5 למאה ולא למעלה מ-10 למאה לעיר ירושלים; המותר יימסר לכל מדינה ע"י המועצה הכלכלית המשותפת במדיה צודקת במטרה לקיים ממשלה ושירותים סוציאליים בכל מדינה ברמה מספיקה ומתאימה, בתנאי שחלקה של כל מדינה לא יעלה על סכום תרומתה של אותה מדינה להכנסות האיחוד הכלכלי למעלה מכדי 4 מיליונים לירה לשנה בקירוב. הסכום שיינתן יתואם ע"י הועדה לפי רמת המחירים ביחס למחירים הקיימים בזמן הקמת האיחוד. אחר חמש שנים תוכל המועצה הכלכלית המשותפת לתקן את עקרונות החלוקה של ההכנסות המשותפות על בסיס של צדק ויושר.
15. כל אמנות והסכמים בינלאומיים הנוגעים לענייני מכס ולשירותי התחבורה הנמצאים בסמכותה של המועצה הכלכלית המשותפת ייחתמו על ידי שתי המדינות. בעניינים אלה תהיינה שתי המדינות מוכרחות לפעול על פי רוב קולות של המועצה הכלכלית המשותפת.
16. המועצה הכלכלית המשותפת תשתדל להשיג לייצוא של ארץ-ישראל כניסה הוגנת ובמידה שווה לשוקי העולם.
17. כל המפעלים שיופעלו ע"י המועצה הכלכלית המשותפת ישלמו שכר הוגן על יסוד אחיד.

חופש המעבר והביקור

18. ההתחייבות תכלול הוראות לשמירת חופש המעבר והביקור לגבי כל התושבים והאזרחים של שתי המדינות והעיר ירושלים שתוגבלנה רק מטעמי בטחון בלבד; בתנאי שכל מדינה והעיר ירושלים יפקחו על המגורים בתחומיהן.

סיומה, תיקונה ופירושה של ההתחייבות

19. ההתחייבות וכל הסכם הנובע ממנה תישאר בתקפה למשך עשר שנים; ותקפה יימשך אלא אם יודיע אחד הצדדים על סיומה מקץ שנתיים לאחר מסירת ההודעה.
20. במשך תקופת העשור הראשונה לא תתוקן ההתחייבות או כל הסכם הנובע ממנה אלא ע"י הסכמת שני הצדדים ובאישורה של האסיפה הכללית של האו"מ.
21. כל סכסוך הנוגע להגשמתה או לפירושה של ההתחייבות או כל הסכם הנובע ממנה יובא לבקשת אחד הצדדים בפני בית-הדין הבינלאומי, אלא אם כן הסכימו ביניהם הצדדים ליישב את העניין בצורה אחרת.

ה. נכסים

1. נכסים מיטלטלים של ממשלת ארץ-ישראל יחולקו למדינה הערבית והיהודית ולעיר ירושלים על בסיס של יושר וצדק. החלוקה תיעשה ע"י מועצת האו"מ הזכרת בפרשה ב, סעיף 1 דלעיל. נכסי דלא נידי יהיו רכושה של הממשלה בטרטוריה ששם הם נמצאים.
2. במשך התקופה בין מינוי ועדת האו"מ לבין סיומו של המנדט, תתייעץ המעצמה המנדטורית. חוץ לגבי פעולות רגילות, עם הועדה בנוגע לכל אמצעי שיהיה בדעתה לנקוט כדי להביא לידי חיסולם וביטולם של נכסי ממשלת א", כגון עודף האוצר שנצטבר, ההכנסה מאגרות החוב הממשלתיות, אדמות הממשלה או שאר נכסים.

ו. קבלת חברות באו"מ

- כשעצמאותן של המדינה הערבית או היהודית כפי שתוכנה בתכנית זו תהיה בת תוקף וכשיחתמו ההצהרה וההתחייבות כפי שהובאו בתכנית זו ע"י כל אחת משתיהן, יש להתייחס באהדה לבקשתן להתקבל כחברות לארגון האומות המאוחדות בהתאם לסעיף 4 של מגילות האומות המאוחדות.

חלק שני: גבולות המדינה הערבית

גבולותיו של שטח המדינה הערבית בגליל המערבי מצד מערב הוא הים התיכון, בצפון - גבול הלבנון מראש-הנקרה עד לנקודה צפונית לסליחה. משם עובר הגבול דרומה, יוצא משטח הבניין של סליחה, שבמדינה הערבית, ומתחבר אל הקצה הדרומי ביותר של כפר זה. משם הוא עובר לאורך קו-הגבול המערבי של כפרי עלמה, ריחניה וטייבה, ומשם לאורך קו-הגבול של כפר מירון ומתחבר אל קו-הגבול של נפת עכו-צפת. הוא עובר לאורך קו זה לנקודה שממערב לכפר סמוחי, ושוב הוא מתחבר אל הקצה הצפוני ביותר של פרדיה. משם עובר לאורך קו-הגבול של הנפה לכביש הראשי של עכו-צפת. מכאן הוא עובר בגבול המערבי של כפר עינאן עד שמגיע לקו הגבול של נפת טבריה-עכו, ועובר מערבית לצומת-הדרכים עכו-צפת ולוביה-כפר עינאן. מן הקצה הדרומי-מזרחי של כפר עינאן נמשך קו-הגבול לאורך גבולה המערבי של נפת טבריה עד לנקודה הקרובה לקו-הגבול בין הכפרים מגר ואילבון, משם פורץ מערבה וכולל שטח מן החלק המזרחי של מישור בטוף הדרוש למקווה-המים שהוצע על ידי הסוכנות היהודית לשם השקאת הקרקעות לצד דרום ומזרח.

הגבול שוב מתחבר אל גבול נפת טבריה בנקודה שבכביש נצרת - טבריה מדרום-מזרח לשטח הבניין של טוראן; משם הוא נמשך דרומה, תחלה עובר הוא לאורך גבול הנפה ואחרי כן בין בית-הספר החקלאי על שם כדורי שבהר-תבור למקום שמדרום לרגלי הר-תבור. משם הוא עובר מערבה, מקביל לקו המאוזן 230, לקצה הצפוני-מזרחי של אדמות תל-עדשים. משם הוא נמשך לקצה הצפוני-מערבי של אדמות אלו באופן שיכלול במדינה הערבית את מקורות אספקת המים של נצרת שבכפר יאפה. משמגיע לגניגר הוא עובר לאורך הגבולות המזרחי-צפוני והמערבי של אדמות הכפר הזה עד לקצה הדרומי-מזרחי, משם הוא עובר בקו ישר לנקודה במסילת-הברזל חיפה-עפולה בגבול שבין הכפרים שריד ואל מוג'דל. זוהי נקודת החיתוך.

הגבול הדרומי-מערבי של שטח המדינה הערבית בגליל נמתח מנקודה זו, עובר צפונה לאורך הגבולות המזרחיים של שריד ושל גבת לקצה הצפוני-מזרחי של נהלל, משם נמשך לעבר אדמות כפר-החורש לנקודה מרכזית בגבול הדרומי של הכפר עילות, משם מערבה, לאורך גבולות אותו כפר, לגבול המזרחי של בית-לחם (ואלדהיים), משם צפונית וצפונית-מזרחית לאורך הגבול המערבי לקצה הצפוני-מזרחי של ואלדהיים ומשם צפונית-מערבית, מעבר לאדמות הכפר של שפרעם לקצה הדרומי-מזרחי של רמת-יוחנן. משם הוא נמשך צפונה-מערבה לנקודה בכביש שפרעם-חיפה, ממערב לצומת, לאורך הכביש לאיע-בילין. משם הוא עובר צפונה-מזרחית לנקודה שבגבול הדרומי של איעבילין, הנמצאת ממערב לכביש איעבילין-בירוה. משם נמשך לאורך אותו הגבול לקצה המערבי ביותר, משם הוא פונה צפונה, עובר את אדמות כפר תמרה לקצה הצפוני-מערבי ביותר ולאורך הגבול המערבי של ג'וליס עד שמגיע לכביש עכו-צפת. משם הוא עובר מערבה לאורך צדו הדרומי של כביש צפת-עכו לגבול המחוזות הגליל-חיפה, ומשם נמשך באותו גבול עד לים.

שומרון ויהודה

גבול אדמת ההרים של שומרון ויהודה מתחיל מנהר הירדן בואדי מליח, מדרום-מזרח לבית-שאן ונמשך מערבה כדי להתחבר לכביש בית-שאן-יריחו ומשם הוא עובר לצדו המערבי של אותו הכביש בכיוון צפוני-מזרחי לצומת הגבולות של נפות בית-שאן, שכם וג'נין. מאותה נקודה עובר הוא מערבה לגבול נפת שכם-ג'נין במרחק של שלושה ק"מ בערך, ואחרי כן פונה צפונית-מערבית ועובר למזרח שטחי-הבניין של כפרי גלבון ופקועה לגבול נפות ג'נין ובית-שאן, לנקודה שמצפון-מזרח לנוריס, משם הוא עובר תחילה צפונה-מערבה לנקודה שמצפון לשטח הבניין של זירלין ואחר מערבה למסילת-הברזל עפולה-ג'נין, משם צפונה-מערבה לאורך קו-הגבול הנפה לנקודת-החיתוך שבמסילת-הברזל החיג'אזית. מכאן עובר הגבול דרומה-מערבה, וכולל את שטח הבניין וחלק מאדמת כפר כירבת-ליד שבמדינה הערבית וחוצה את כביש חיפה-ג'נין בנקודה שבגבול המחוז, בין חיפה לשומרון ממערב לאל-מאנסי. הוא עובר גבול זה לנקודה הדרומית ביותר של הכפר אל-בוטימאת. מכאן עובר הוא גבולות צפוניים ומזרחיים של כפר ערערה ושוב מתחבר אל הגבול המחוזי חיפה-שומרון בואדי עארה, ומשם עובר

דרומית - דרומית-מערבית בקו ישר לערך ומתחבר לגבול המערבי של קאקון, בנקודה שממזרח לקו מסילת-הברזל בגבולו המזרחי של הכפר קאקון. מכאן הוא נמשך לאורך קו מסילת-הברזל במרחק-מה בדיוק מנקודה שממזרח לתחנת-הרכבת בטול-כרם. משם עובר הגבול בחצי הדרך בין מסילת-הברזל ובין כביש טול-כרם-קלקיליה-ג'ל'וליה וראש-העין לנקודה שממזרח לתחנת-הרכבת בראש-העין, ומשם הוא עובר לאורך מסילת-הברזל ממזרח לנקודה בקו מסילת-הברזל מזרחה לצומת קווי חיפה-לוד ובית-נאבלה, ומשם עובר לאורך הגבול הדרומי של שדה-התעופה בלוד לקצה הדרומי-מערבי, ואחרי כן בכיוון דרומי-מערבי לנקודה שממערב לשטח הבניין של צריפין ועמר, ומשם הוא פונה דרומה ועובר ממערב לשטח-הבניין של אבו-פאדיל לקצה הצפוני-מערבי של אדמות באר-יעקב (קו הגבול יסומן באופן שיאפשר כניסה ישירה משדה-התעופה למדינה הערבית). משם עובר קו-הגבול לגבולות המערביים והצפוניים של הכפר רמלה, לקצה הצפוני מזרחי של כפר נענה, משם בקו ישר לנקודה הדרומית ביותר של אל-בארייה, לאורך הגבול המזרחי של אותו כפר והגבול הדרומי של כפר ענבתה. משם הוא עובר צפונה ונמשך לצדו הדרומי של כביש יפו-ירושלים עד לקובאב, ומשם עובר את הכביש עד לגבול אבו-שושא. הוא עובר לאורך גבולותיהם המזרחיים של אבו-שושא, סידון, חולדה, עד לנקודה הדרומית ביותר של חולדה, משם מערבה בקו ישר עד לקצה הצפוני-מזרחי של אום-כאלכה, משם עובר לאורך גבולותיהם הצפוניים של אום כאלכה, קאזאזה, ואת הגבולות הצפוניים והמזרחיים של מוכיזין עד לגבול מחוז עזה ומשם הוא עובר את אדמת הכפרים אל מסמיה-אל-כבירה ויעזור עד לנקודת החיתוך הדרומית ביותר, שהיא בחצי הדרך בין שטחי-הבניין של יעזור ובאטאני שארק.

מנקודת החיתוך הדרומית עוברים קווי הגבול צפוני-מערבית בין גן-יבנה לברקה עד לים במקום הנמצא בחצי הדרך בין נבי-יוניס למינת-אל-קילה ודרומית-מזרחית לנקודה שממערב לקסטינה, ומשם הוא פונה בכיוון דרומי-מערבי ועובר ממזרח לשטחי הבניין של אס-סואפיר אל שרקה ואיבדיס. מן הקצה הדרומי-מזרחי של הכפר איבדיס עובר הוא עד לנקודה דרומית-מערבית של שטח הבניין של בית-עאפה וחוצה את כביש חברון-אל מג'דל ממערב לשטח הבניין של עיראק-סוידאן. משם הוא עובר דרומה לאורך הגבול המערבי של כפר אל-פלוג'ה עד לגבול נפת באר-שבע. משם עובר את אדמת השבט ערב-אל-ג'וברת עד לנקודה בגבול שבין נפות באר-שבע וחברון מצפון לכירבת עד לכווייליפה, ומשם הוא עובר בכיוון דרומי-מערבי עד לנקודה בכביש הראשי של באר-שבע - עזה, שני ק"מ צפונית-מערבית מן העיר. משם עובר דרומה-מזרחה ומגיע לואדי סאבע במקום הנמצא ק"מ אחד ממערב לו. מכאן הוא פונה צפונה-מזרחה ועובר לאורך ואדי סאבע, לאורך כביש באר-שבע-חברון במרחק ק"מ אחד, ומשם פונה מזרחה ונמשך בקו ישר לכירבת כוסיפה ומתחבר אל גבול הנפה באר-שבע - חברון. אחרי-כן הוא עובר לגבול חברון-באר-שבע, מזרחה למקום שמצפון לראס-אל-זוויירה, ונפרד ממנו באופן שהוא חוצה את בסיס השקע בין הקווים המאוזנים 150 ו-160.

גבול מישור החוף

הגבול הצפוני של הגזרה הערבית של מישור החוף עובר מנקודה שבין מינת-אל-קילה ונבי-יוניס, עובר בין שטחי הבניין של גן-יבנה וברקה לנקודת-החיתוך. מכאן הוא עובר דרומה-מערבה מעבר לאדמות באטאני-שארקי, לאורך הגבול המזרחי של אדמות בית-דאראס ומעבר לאדמות ג'וליס, יוצא משטחי הבניין של באטאני-שארקי וג'וליס מערבה, עד הקצה הצפוני של אדמות בית-טימה. משם עובר מזרחית לאל ג'ייה מעבר לאדמות הכפר אל-ברברה לאורך הגבולות המזרחיים של הכפרים בית ג'ירג'ה, דיר סוניד ודימרה. מהקצה הדרומי-מזרחי של דימרה עובר הגבול מעבר לאדמות בית חנון, ויוצא מן האדמות היהודיות של ניר-עם לצד מזרח. מן הקצה הדרומי-מזרחי של בית-חנון נמתח הקו דרומית-מערבית למקום דרומי לקו ההיקף 100, ומשם פונה צפונית-מערבית במרחק שני קילומטרים, ושוב פונה בכיוון דרומי-מערבי וממשיך כמעט בקו ישר לקצה הצפוני-מערבי של אדמות הכפר כירבת-איכזעה. משם הוא עובר

את קו-הגבול של הכפר הזה עד לנקודה הדרומית ביותר. משם הוא נמתח בכיוון דרומי לאורך הקו המאונך מספר 90 לצומת הקו המאונך מספר 70. משם נוטה דרומית-מערבית לכירבת אלרוהבה ומשם עובר בכיוון דרומי למקום הידוע בשם אלבאהה, שמאחוריו הוא חוצה את הכביש הראשי באר-שבע - אל עוג'ה למערב כירבת אל-מושריפה. משם הוא מתחבר אל וואדי זאיאתין ממערב לאל-זובטה. משם הוא נוטה צפונה-מזרחה ואחר דרומה-מזרחה לאורך הוואדי הזה ועובר ממזרח לעבדה כדי להתחבר אל וואדי נאפך. משם פורץ צפונה מערבה לאורך וואדי נאפך, וואדי אג'ירים, וואדי לאסאן למקום שבו חוצה וואדי לאסאן את הגבול המצרי.

מובלעת יפו

שטח מובלעת יפו מורכב מאותו חלק של שטח בניין ערים של יפו הנמצא ממערב לשכונות היהודיות היושבות מדרום לתל-אביב, עד למערבו של המשך רחוב הרצל עד לצומת כביש יפו-ירושלים עד לדרום-מערב חלק הכביש יפו-ירושלים, המשתרע מדרום-מזרח לאותו צומת, ממערב לאדמות מקוה-ישראל, מצפון-מערב למועצה המקומית חולון, מצפון הקו המחבר את הקצה הצפוני-מערבי של חולון עם הקצה הצפוני-מזרחי של שטח המועצה המקומית של בת-ים ולצפון שטח המועצה המקומית של בת ים. שאלת שכונת קרטון תוחלט ע"י וועדת הגבולות בשים לב בין השאר, לכך שרצוי לכלול את המספר האפשרי הקטן ביותר של תושבים ערבים ואת המספר האפשרי הגדול ביותר של תושבים יהודים במדינה היהודית.

המדינה היהודית

גבול הגזרה הצפונית מזרחית של המדינה היהודית (הגליל המזרחי) יהיה בצפון ובמערב בגבול הלבנוני ובמזרח בגבולות פוריה ועבר-הירדן. גזרה זו כוללת את כל אגן-החולה, ימה של טבריה, כל נפת בית-שאן, קו הגבול נמתח לפסגת הרי הגלבוע וואדי מליח. משם משתרעת המדינה היהודית צפונה מערבה לאורך הגבול המתואר ביחס למדינה הערבית.

הגזרה היהודית של מישור החוף משתרעת מנקודה בין מינאת אלקילה ונבי-יונס שבנפת עזה וכוללת את הערים חיפה ותל-אביב, בהשאירה את יפו כמובלעה של המדינה הערבית. הגבול המזרחי של המדינה היהודית נמשך לאורך הגבול המתואר ביחס למדינה הערבית.

שטח באר-שבע כולל את כל נפת באר-שבע, ובכלל זה את הנגב ואת חלקה המזרחי של נפת עזה פרט לעיר באר-שבע ולאותם שטחים שתוארו ביחס למדינה הערבית. שטח זה כולל גם רצועת אדמה לאורך ים-המלח, המשתרעת מקו הגבול של נפות חברון באר-שבע עד לעין גדי כפי שתואר ביחס למדינה הערבית.

חלק שלישי: העיר ירושלים

(א) גבולות העיר ירושלים הם כפי שהוגדרו בהמלצות על העיר ירושלים. העיר ירושלים תוקם כגוף נפרד (קורפוס ספרטום) תחת משטר בינלאומי מיוחד והיא תנוהל ע"י האו"ם. על מועצת-הנאמנות יוטל למלא את התפקידים של הרשות המנהלת מטעם האו"ם.

(ב) העיר ירושלים תכלול את עיריית ירושלים הנוכחית ונוסף על זה את הכפרים והערים המקיפים אותה; הקצה המזרחי ביותר יהיה אבו-דיס, הקצה הדרומי ביותר - בית-לחם, המערבי - עין-כרם (ובכלל זה את שטח הבניין של מוצא) והצפוני ביותר - שעפאת.

(ג) מועצת-הנאמנות תעבד ותאשר תוך חמישה חודשים מיום אישורה של התכנית הנוכחית חוקה מפורטת של העיר, שתכלול בין השאר את עיקרי ההוראות דלקמן:

1. המנגנון הממשלתי: מטרות מיוחדות

הרשות המנהלת תשים את לבם למטרות המיוחדות דלקמן במילוי התחייבויותיה;
(א) להגן ולשמור על האינטרסים הרוחניים והדתיים המיוחדים בעיר ירושלים של
שלוש הדתות המונותאיסטיות הגדולות שבעולם, הנוצרית, היהודית והמוסלמית;
ולהבטיח למטרה זו שסדר ושלום ובייחוד שלום דתי ישררו בירושלים.
(ב) לפתח שיתוף-פעולה בין כל התושבים של העיר למען האינטרסים שלהם וכן לעודד
ולתמוך בפיתוח בדרך שלום של היחסים ההדדיים בין שני עמי א"י בכל רחבי
ארץ-הקודש; לחזק את הביטחון, הרווחה וכל אמצעי פיתוח קונסטרוקטיבי של
התושבים, בשים לב לנסיבות המיוחדות ולמנהגים של העמים והעדות השונים.

2. המושל וחבר-עובדי האדמיניסטרציה

מושל העיר ירושלים ימונה ע"י מועצת-הנאמנות ויהיה אחראי לה. הוא יבחר על יסוד
כשרויות מיוחדות בלי לשים לב ללאומיותו. אבל הוא לא יהיה אזרח של אחת משתי
המדינות שבא"י.

המושל ייצג בעיר את אומות המיוחדות וישתמש בשמן בכל סמכויות השלטון ובכלל
זה הנהלת ענייני חוץ. הוא יעזור ע"י חבר עובדי האדמיניסטרציה שיצוינו כפקידים
בינלאומיים לפי המובן בסעיף 100 של המגילה והם ייבחרו עד כמה שאפשר מבין
תושבי העיר ושאר הארץ ללא הפליה. תכנית מפורטת לארגון האדמיניסטרציה של
העיר תוגש ע"י המושל למועצת-הנאמנות שתאשר אותה.

3. שלטון מקומי

(א) היחידות האוטונומיות המקומיות בשטח של העיר (כפרים, עיירות ועיריות) ייהנו
מסמכויות רחבות של שלטון מקומי.

(ב) המושל יחקור ויגיש למועצת-הביטחון לעיון ולהחלטה תכנית להתאמת יחידות
עירוניות מיוחדות, המורכבות מהגזרה היהודית והגזרה הערבית של ירושלים
החדשה. היחידות העירוניות יוסיפו להוות חלק מהעירייה הנוכחית של ירושלים.

4. אמצעי בטחון

א. העיר ירושלים תהיה פרוזה, יוכרז על הניטרליות שלה שתישמר, שום חטיבות
צבאיות, תמרונים או פעולות צבאיות לא יורשו בגבולותיה.

ב. אם הנהלת העיר ירושלים תופרע במידה רצינית או לא תאפשר כתוצאה
מאי-שיתוף-פעולה או הפרעה של חלק אחד או יותר של התושבים, תהיה למושל
הסמכות לנקוט האמצעים כאלה לפי הצורך כדי שהפעולה היעילה של
האדמיניסטרציה תימשך.

ג. כדי לעזור בקיום החוק והסדר המקומיים ובייחוד להגנת המקומות הקדושים,
ובנינים ומקומות דתיים בעיר, יארגן המושל חיל משטרה מיוחד בעל כוח מספיק,
שחבריו יגויסו מחוץ לא"י. המושל יהיה רשאי להקציב תקציב כפי הצורך לקיום
הכוח הזה.

5. מוסד מחוקק

מועצה מחוקקת, שנבחר ע"י התושבים הבוגרים של העיר ללא הבדל לאומיות על יסוד
בחירות כלליות וקלפי חשאי ונציגות יחסית תהיה בעלת סמכות לחוקק חוקים ולהטיל
מסים. שום אמצעים תחוקתיים לא יסתרו או יפריעו את הוראות חוקת העיר, ושום
חוק, תקנה או פעולה רשמית לא יהיו בני תוקף יותר מהן, החוקה תיתן למושל זכות
של וטו לגבי הצעות-חוק, שאינן מתאימות להוראות שנזכרו בסעיפים הקודמים.
החוקה תייפה כמו כן את כוחו לחוקק חוקים זמניים במקרה שהמועצה לא תחוקק
חוק שיש בו צורך להמשכת התפקיד של האדמיניסטרציה.

6. מערכת בתי-הדין

החוקה תקבע הקמת מערכת בתי-דין עצמאיים, ובכלל זה בית-דין לערעורים. כל
תושבי העיר יהיו כפופים להם.

7. איחוד כלכלי ומשטר כלכלי
העיר ירושלים תוכלל באיחוד הכלכלי של א"י ויחולו עליה כל תנאי ההתחייבויות, והחוזים הנובעים ממנו, וכן ההחלטות של המועצה הכלכלית המשותפת. המרכז של המועצה הכלכלית יוקם בטריטוריה של העיר.
החוקה תקבע סידור עניינים כלכליים, שאינם בתחום משטר האיחוד הכלכלי, על יסוד טיפול שווה וללא הפליה לגבי כל חברי האומות המאוחדות ונתיניהם.
8. חופש המעבר והביקור; פיקוח על תושבים
בהתחשב רק בנימוקי בטחון ורווחה כלכלי כפי שיקבעו ע"י המושל על פי הוראות מועצת-הנאמנות, יובטחו חופש הכניסה והישיבה בתחום העיר לכל התושבים והאזרחים של המדינה היהודית והמדינה הערבית. ההגירה לעיר והישיבה בה לגבי נתינים מארצות אחרות יהיו בפיקוחו של המושל על פי הוראותיה של מועצת-הנאמנות.
9. היחסים עם המדינות היהודית והערבית
נציגי המדינות הערבית והיהודית יהיו מיופי-כוח בעיני מושל העיר ועליהם יוטל להגן על האינטרסים של מדינותיהם ושל נתיניהם בקשר לשלטון הבינלאומי של העיר.
10. שפות רשמיות
הערבית והעברית יהיו השפות הרשמיות של העיר. דבר זה לא ימנע את השימוש בשפה אחרת או בשפות אחרות כפי הצורך.
11. נתינות
כל התושבים יהיו בדיעבד נתיני העיר ירושלים, אלא אם בחרו את הנתינות של המדינה שבה היו נתינים או, אם הם, ערבים או יהודים, הגישו הודעה על רצונם להיות אזרחים של המדינה הערבית או היהודית לפי חלק א', פרשה ב', סעיף 9, של תכנית זו.
מועצת הנאמנות תעשה סידורים להגנה קונסולרית של האזרחים של העיר מחוץ לטריטוריה שלה.
12. חופש האזרחים
- בהתחשב רק בדרישות הסדר והנימוס הציבוריים יובטחו לתושבים הנאה מזכויות אנושיות וחירויות יסודיות, ובכלל זה חופש המצפון הדת והפולחן, השפה, החינוך, הדיבור, העיתונות, האסיפה וההתאגדות, והגשת פטיציות.
 - כל הפליה שהיא לא תיעשה בין התושבים מטעמי גזע, דת, שפה או מין.
 - כל איש בתחום העיר יהיה זכאי להגנה שווה מצד החוק.
 - חוק המשפחה והמעמד האישי של האנשים והעדות השונים והאינטרסים הדתיים שלהם, ובכלל זה הקדשות, יכובדו.
 - חוץ ממה שיידרש לקיום הסדר הציבורי והממשל היעיל לא תיעשה שום פעולה להפריע לכל מפעל בעל צביון דתי או של מוסד צדקה של כל האמונות או פעולה של הפליה לרעת כל נציג או חבר של ארגונים אלו על יסוד דתו או לאומיותו.
 - העיר ירושלים תבטיח חינוך עממי ותיכוני לעדה הערבית ולעדה היהודית בשפתה של כל אחת ובהתאם למסורת התרבותית שלה.
 - הזכות של כל עדה לקיים את בתי-הספר שלה לחינוך אנשיה בשפתה, לא תישלל או תיפגע, בתנאי שתתאים לדרישות החינוך שהעיר תחליט עליהן. מוסדות חינוך זרים ימשיכו בפעולתם על יסוד זכויותיהם הקיימות.
 - שום הגבלה לא תוטל על השימוש החופשי של התושבים בכל שפה שהיא במשא-ומתן פרטי, במסחר, בדת, בעיתונות ובפרסומים מכל סוג שהוא, או באסיפות פומביות.

13. מקומות קדושים

1. הזכויות הקיימות בנידון מקומות קדושים ובניינים ומקומות דתיים לא יישללו ולא ייפגעו.
2. יובטחו כניסה חופשית למקומות הקדושים ולבניינים ומקומות דתיים ופולחן חופשי בהתאם לזכויות הקיימות ובשים לב רק לדרישות של הסדר הציבורי והנימוס.
3. מקומות קדושים ובניינים או מקומות דתיים יישמרו. לא תורשה שום פעולה, שתוכל לפגום באיזה אופן שהוא בצביונם המקודש. אם בכל זמן שהוא יחשוב המושל, שמקום קדוש או בנין דתי פלוני טעון תיקון דחוף, יוכל לבקש את העדה, או העדות, הנוגעות בדבר להוציא לפועל אותו תיקון. המושל עצמו, יוכל להוציא לפועל את התיקון על חשבון העדה או העדות הנוגעות בדבר אם הללו לא יעשו מאומה במשך זמן המתקבל על הדעת.
4. שום מסים לא יוטלו על מקומות קדושים, בניינים ומקומות דתיים, שהיו פטורים ממסים מלפני יום הקמת העיר. לא ייעשה שום שינוי במסים, שיפלה לרעה בין בעלי המקומות הקדושים והבניינים או המקומות הדתיים והמשתמשים בהם, או שיעמיד את הבעלים או המשתמשים במקומות הללו במצב נוח פחות ביחס למסים הכלליים מאשר בזמן קבלת המלצות האסיפה הכללית.

14. סמכויות מיוחדות של המושל ביחס למקומות קדושים ובניינים ומקומות דתיים בעיר ירושלים או בכל חלק בא"י.

1. המושל ישים לבו במיוחד להגנת המקומות הקדושים, הבניינים והמקומות הדתיים, שנמצאים בעיר ירושלים.
2. אשר למקומות כאלה ובניינים דתיים בא"י מחוץ לעיר ירושלים, יחליט המושל, על יסוד סמכויות שניתנו לו על ידי חוקות שתי המדינות, אם מקיימים ומכבדים את הוראות החוקות של המדינות הערבית והיהודית בא"י בנוגע להנ"ל.
3. המושל יהיה גם רשאי להחליט החלטות על יסוד הזכויות הקיימות במקרים של סכסוכים שיתעוררו בין העדות הדתיות השונות או בנוגע לטכסים של עדה דתית ביחס למקומות קדושים, בניינים ומקומות דתיים בכל חלק שהוא בא"י. בתפקיד זה יוכל להיעזר על ידי מועצה מייעצת של נציגי עדות שונות, שיפעלו בתורת יועצים בלבד.

ד. תקופת המשטר המיוחד

החוקה, שעובדה על ידי מועצת-הנאמנות על יסוד העקרונות דלעיל, תהיה בת תוקף לא יאוחר מ- 1 באוקטובר, 1948. היא תישאר בתקפה תחילה למשך עשר שנים, אלא אם כן תמצא מועצת-הביטחון לנכון לבחון מחדש את ההוראות בתאריך מוקדם יותר. לאחר סיום תקופה זו תיבחן מחדש כל התכנית על ידי מועצת-הביטחון לאור הניסיון שהושג בהפעלתה. תושבי העיר יהיו אז חופשיים להביע את רצונם באמצעות משאל-עם על התיקונים האפשריים במשטר העיר.

חלק רביעי: קאפיטולציות

המדינות, שנתניהן נהנו בעבר בא"י מפריבילגיות ומחסיונות של זרים, ובכלל זה היתרונות של שיפוט והגנה קונסולאריים כפי שניתנו לפנים על פי קאפיטולאציות או נוהג באימפריה העות'מאנית, מתבקשות שיוותרו על כל זכות שיש להן לחידוש פריבילגיות וחסינויות כאלה במדינות הערבית והיהודית ובעיר ירושלים.